

KAPITOLA DRUHÁ

Ten pocit se těžko popisoval. Byly to takové mírné rytmické záškuby. Skoro jako...

...tlukot srdce. Až příliš jako tlukot srdce.

Fáří si krabici prohlédla pozorněji. Všimla si, že dřevěný povrch pokrývají skvrny od oleje. Nebo... byl to vlastně olej? Některé totiž byly mnohem tmavší, než by měly být, a na okrajích se zbarvovaly doruda. A na pohled se zdály drsnější a zvrásknené, takže spíš než olej Fáří připomínaly zaschlou krev.

„Já chci hrát,“ oznámil Ahmed a tahal svou sestru za rukáv. „Apu Fáří, pojďme hrát.“

„Za chvilinku, jo?“ mírnila ho Fáří. Srdce jí divoce tlouklo.

„Proč se tváříš tak divně?“ zeptala se jí Es.

Fáří se otočila ke svým přátelům: k Alexovi, který sice zůstal zticha, ale mezi obočím se mu objevila zvědavá vráska,

a k Es, která měla nakloněnou hlavu a zrzavé kadeře jí padaly na rameno jako vodopád.

„Ta krabice se... hýbe.“

„Cože?“ zamračil se Alex.

„Je to jako zemětřesení. Nebo... něčí tep.“

„Ty cítíš něčí tep? Zevnitř?“ nechápala Es.

Fáří jí dřevěnou krabici podala.

Jednadvacet, dvaadvacet...

Es vytřeštila oči a zprudka se narovнала. „Co to bylo?!“

„Vidíš?“ zvolala Fáří a po páteři jí až do konečků prstů sjela vlna úlevy. Nenamlouvala si to. Vážně se dělo něco moc divného.

Es krabici předala Alexovi.

Jednadvacet, dvaadvacet...

Alexovi málem vypadly oči z důlků.

„Teď já!“ Ahmed se pokusil protlačit mezi ně. Es přísně natáhla ruku.

„Promiň, Ahmede, ale tohle není pro špunty,“ prohlásila a vrhla potutelný pohled na Fáří.

„Já už ale nejsem špunt! Je mi sedm a čtvrt.“ Ahmed ohrnul spodní ret, který se mu začal povážlivě třást. Vypadalo to, že se už už rozpláče.

„Prosím tě, Ahmede, teď ne,“ odbyla ho Fáří. Svráštla obočí a prsty se snažila zachytit prchavý tep v krabici.

Jeden úder... druhý...

Ahmed se divoce vrhl vpřed a odrazil Esinu napřaženou paži.